

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15
264—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Πρὸ τινῶν ἐτῶν Ῥώσος εὐγενῆς περιηγεῖτο εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ῥωσίας. Ἦτο περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος· ἡ ἀμαξά αὐτοῦ ἔσθη πρὸ πανδοχείου τινος, ὁπότεν ἐζήτησε ν' ἀλλάξῃ τοὺς ἵππους ὅπως διὰ τούτων μετενεχθῆ εἰς τὸν ἐπόμενον σταθμὸν, ἔνθα ἐσκόπει νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα. Ὁ πανδοχεὺς εἶπεν αὐτῷ νὰ μὴ προχωρήσῃ, διότι ἦτο κίνδυνος. Ἀλλ' ὁ εὐγενῆς Ῥώσος ἐνόμισεν ὅτι ὁ πανδοχεὺς θέλει διὰ τούτου ἀπλῶς νὰ τὸν ἔχῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον πλείοτερον χρόνον. Εἶπεν ὅτι ἦτο λίαν πρῶμος ἡ ἐποχὴ διὰ λύκους καὶ ἀνεχώρησε μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῆς μονογενοῦς θυγατρὸς του.

Μετὰ τοῦ ἡνιόχου ἐπὶ τῆς ἀμαξῆς ἐκάθητο δούλος τις, γεννηθεὶς εἰς τὰ κτήματα τοῦ εὐγενοῦς, ὃν πολὺ ἠγάπα, καὶ ὅστις ἠγάπα τὸν κύριόν του ὅσον καὶ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του. Ἡ ἀμαξά προὔχρει ἐπὶ τῆς τραχυθείσης χιόνος καὶ οὐδεὶς κίνδυνος ἐφαίνετο. Ἡ μικρὰ κόρη εἶπεν εἰς τὸν πατέρα αὐτῆς: ἀκούω βοὴν μακρινὴν. Δὲν εἶναι τίποτε, εἶπεν ὁ πατήρ, εἶναι ὁ ἀνεμος. Ἡ παῖς κλείσει τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἠσύχαζε· ἀλλὰ μετ' ὧ πολλὸν εἶπε πάλιν «Ἀκουσε πάτερ! δὲν εἶναι ἀνεμος.» Ὁ πατήρ ἠκροάσθη καὶ μετ' ὀλίγον ἀνοίγει τὸ παράθυρον τῆς ἀμαξῆς καὶ λέγει εἰς τὸν ὑπηρέτην «Οἱ λύκοι φοβοῦμαι μᾶς καταδιώκουσι, σπεύσατε. Εἰπέ εἰς τὸν ἀμαξηλάτην νὰ τρέχῃ καὶ ἔχε ἔτοιμα τὰ πιστόλιά σου.» Ὁ ἀμαξηλάτης ἔσπευδε ταχύτερον ἀλλ' ὁ ἦχος ἐπλησίαζεν ἔτι μᾶλλον. Ἦτο φανερόν ὅτι ἀγέλη λύκων τοὺς εἶχεν ὀσφρανθῆ. Ὁ εὐγενῆς ἐπειράθη νὰ καθησυχάσῃ τὴν ταραχὴν τῆς συζύγου καὶ τῆς θυγατρὸς του.

Ἐπὶ τέλους ἡ βοή τῆς ἀγέλης ἠκούσθη καθαρῶς καὶ εἶπεν εἰς τὸν ὑπηρέτην του «Ὅταν ἔλθωσι καθ' ἡμῶν, πυροβόλησον καθ' ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, καὶ ἐγὼ πυροβολῶ καθ' ἄλλου καὶ ἐνῶ οἱ λοιποὶ καταβιβρώσκουσιν αὐτοὺς ἡμεῖς προχωροῦμεν.» Ἀμα ὡς κατεβίβασε τὸ παράθυρον, εἶδε τὴν ἀγέλην ἐρχομένην ὅπισθεν ἔχουσαν ἐπὶ κεφαλῆς μέγαν λύκον ὡς ὀδῆγόν. Δύο πυροβολοί-

σμοὶ κατέρριψαν δύο ἐκ τῶν λύκων· οἱ ἄλλοι αὐθαρσῆ ἐπέσον ἐπ' αὐτῶν καὶ τοὺς κατέβρωσαν, καὶ συγχρόνως ἡ ἀμαξά ἐπροχώρει. Ἀλλ' ἡ γεῦσις τοῦ αἵματος κατέστησεν αὐτοὺς μανιωδέστερους, καὶ πάλιν κατέφθασαν τὴν ἀμαξάν. Πάλιν δύο πυροβολισμοὶ κατέρριψαν δύο, καὶ οὗτοι κατεβρώθησαν. Ἀλλ' ἡ ἀμαξά ταχέως κατελήφθη πάλιν, καὶ ὁ σταθμὸς ἀπέχει πολὺ. Ὁ εὐγενῆς διέταξε τότε τὸν ἀμαξηλάτην νὰ ἀφήσῃ ἓνα ἐκ τῶν ἵππων του, ὅπως δυνηθῶσι νὰ κερδήσωσιν ὀλίγον χρόνον. Τοῦτο ἐγένετο· καὶ ὁ δυστυχῆς ἵππος ἐβυθίσθη εἰς τὸ δάσος καὶ οἱ λύκοι κατόπιν αὐτοῦ, καταβρώσαντες αὐτόν. Ἐπειτα ἕτερος ἵππος ἀπεστάλη καὶ τὴν αὐτὴν ἔσχε τύχην. Ἡ ἀμαξά προὔχρει μετὰ βίας ὅσον ταχύτερον ἠδύνατο μὲ τοὺς δύο ἀπολειπομένους ἵππους, ἀλλ' ὁ σταθμὸς ἀπέχειν ἔτι.

Ἐπὶ τέλους ὁ ὑπηρέτης εἶπεν εἰς τὸν κύριόν του, «σὰς ὑπηρετήσα ἀπὸ μικρᾶς μου ἡλικίας, σὰς ἀγαπῶ ὡς ἄλλον ἑαυτόν μου· οὐδὲν νῦν δύναται νὰ σὰς σώσῃ εἰμὴ ἐν μόνον· ἀφετέ με νὰ σὰς σώσω, μόνον ζητῶ παρ' ὑμῶν νὰ φροντίσῃτε διὰ τὴν σύζυγον καὶ τὰ μικρὰ μου τέκνα».

Ὁ εὐγενῆς ματαίως ἐπροσπάθησε νὰ τὸν ἀποτρέψῃ. «Ὅταν οἱ λύκοι ἦλθον καθ' αὐτοῦ, ὁ πιστὸς ὑπηρέτης ἐρρίφθη ἐν μέσῳ αὐτῶν. Οἱ δύο ἵπποι ἔβαινον σύροντες τὴν ἀμαξάν, καὶ αἱ πύλαι τοῦ σταθμοῦ εἶχον κλείσει ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἡ φοβερά ἀγέλη ἦτον ἔτοιμος νὰ φέρῃ τὴν τελευταίαν καὶ ὀλεθρίαν ἐπιθεσιν. Ἀλλ' οἱ ὀδοιπόροι ἐσώθησαν.

Ἡ καρδιά, ἣτις οὐδόλως συγινεῖται, οὐδὲ θαυμάζει τὴν γενναιοψυχίαν καὶ τὴν πρὸς τὸν εὐεργέτην εὐλικρινῆ ἀγάπην τοῦ ὑπηρετοῦ τούτου εἶναι πράγματι σκληρὰ καὶ ἀναισθητος, διότι, ὡς λέγει καὶ ἡ Γραφή, «Μερίζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῆ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ» (Ἰωάν. ιε', 13). Ἀλλ' ἔτι σκληροτέρα πρέπει νὰ ἦναι ἡ καρδιά ἐκείνη, ἣτις ἀρνεῖται πᾶν δεῖγμα ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεόν, διὰ τὴν υπερβάλλουσαν τῆς

Ναράκα (τοῦ ἄδου) διανέμει τὰς ποινὰς καὶ τὰς ἀμοιβὰς ἀποστέλλων τοὺς μὲν χρηστοὺς εἰς τὸ Σβάρα (Svarga=τὸν παράδεισον), τοὺς δὲ πονηροὺς εἰς τὸ Ναρακά. Τὰ ἀνάκτορα, ἐφ' ἧν οἰκεῖ, ὀνομάζονται Ἰαμαλάβα ἢ Ἰαμαποῦρα καὶ ἀπέχουσιν ἐξ ἴσου τοῦ παραδείσου καὶ τοῦ ἄδου. Ὁ γραμματεὺς αὐτοῦ Τσιτραγούπτα κρατεῖ βιβλίον τῶν πράξεων τῶν ἀνθρώπων.

πτά καὶ πρὸ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος δὲν καίουσι τὰ σώματα τῶν νεκρῶν. Ποταμὸς πλήρης ὕδατος βράζοντας ἐμποδίζει τὴν προσέγγισιν εἰς τὴν κατοικίαν του· ἀλλ' ἡ προσφορὰ λευκῆς ἀγελάδος καὶ ποσόν τι χρημάτων εἰς τὸν παριστάμενον ἀγωνιῶντι βραχμᾶνα καθίστησιν τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ δροσερὸν εἰς τὸν μέλλοντα νὰ διέλθῃ

«Ἐκαστος διὰ τὸ συμφέρον του.»

Περὶ ἑαυτὸν ἔχει τοὺς Νάγας, ἡμιθεοὺς, τὸ μὲν πρόσωπον ἔχοντας ἀνθρώπινον, ἀπολήγοντας δὲ εἰς οὐρανὸν ὄψεων, τοὺς καθ' αὐτὸ ὄφεις, θεοὺς κατωτέρους τῶν πρώτων καὶ ἀμφοτέρους (τοὺς Νάγας καὶ τοὺς ὄφεις) καταγομένους ἐκ τοῦ Κασιάπα καὶ τοῦ Καδρού. Οἱ νεκροὶ ἀνιχνεύονται παρ' αὐτὸν εἰς 4 ἡμέρας καὶ 40 λε-

νεκρῶν· διότι ὅταν ὁ νεκρὸς πλησιάζῃ προσέρχεται ἡ ἀγελάς καὶ ὁ νεκρὸς λαμβάνων αὐτὴν ἐκ τῆς οὐρᾶς μεταφέρεται ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην.

[Ἔπεται συνέχεια.]

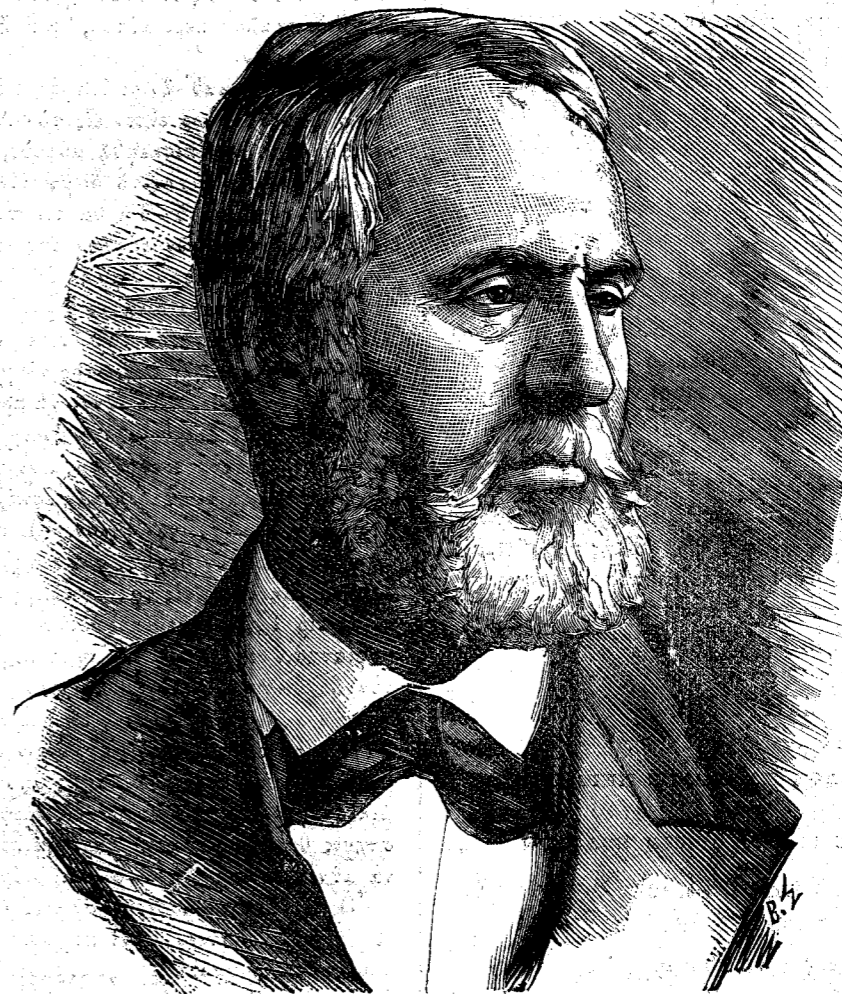
ΚΟΝΕΤ. ΝΕΣΤΟΡΙΑΝΗΣ.

Ο ΑΛΕΚΟ-ΠΑΣΑΣ

Γενικός Διοικητής τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμανίας.

Καταγωγῆς ὢν βουλγαρικῆς καὶ ἀπόγονος τῶν ἀρχαίων ἡγεμόνων τῆς χώρας ἐκείνης κατὰ τὸν ρωσoturκικὸν πόλεμον διετέλει πρεσβευτὴς τῆς Τουρκίας ἐν Βιέννῃ ἄγων ἡλικίαν 50 ἐτῶν. Ἀμα ὡς διαφύσθη διοικητὴς ὁ Ἀλέκο-Πασᾶς μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν περὶ τὰ τέλη δὲ τοῦ Ματοῦ ἀνεχώρησεν εἰς Φιλίππουπολιν. Εἰσελθὼν εἰς Ἐρμανλύ, ἐπὶ τοῦ συνόρου τῆς Ἀνατολ. Ρωμανίας, ἐφόρει τὸ τουρκικὸν φέσιον

τὰ τὸν βαθμὸν τῆς ἀναπτύξεως ὀλίγησ ἢ οὐδεμίαν εἶσιν πρὸς αὐτὸν ὠφελείας βιομηχανικῶς. Οὐδέποτε ὑπῆρξε καιρὸς καθ' ὃν ἰσχυραὶ φυλαὶ ἀνθρώπων δὲν ἠνάγκασαν τοὺς ἀσθενεστέρους ἐξ αὐτῶν νὰ ἐργάζονται δι' αὐτοὺς. Ἀλλὰ πλὴν τοῦ θεαματοδείκτου καὶ τοῦ ὀργανοκρούστου, οἱ ταπεινότεροι τῶν ἀνθρώπων δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ὑποτάξωσι ἢ ὑποδουλώσωσι τοὺς πιθίκους συγγενεῖς αὐτῶν. Ἀραβικὴ παροιμία δίδει τὸν λόγον τῆς ἐλευθερίας τῶν πιθίκων ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι οὗτοι πονήρως ἀρνοῦνται νὰ λαλῶσι, διότι ἀκαλῶς γινώσκουσι ὅτι ἐὰν ἐλάλουν θὰ ἐτίθεντο εἰς ἐρ-

τούτο ἰδοῦσα ἡ πρεσβευσις, ἡ πορευθεῖσα ἐκεῖ πρὸς ὑποδοχὴν του, δυσχερῆσθη καὶ μετὰ τυζήτησιν τινα ἀπεφασίσθη ἵνα ὁ Ἀλέκο-Πασᾶς δεχθῇ ταύτην ἀσκεπῆς. Εἶτα δὲ πληροφορηθεὶς περὶ τῆς ταρχῆς ἥτις ἤθελε προέλθει ἐὰν ἐφόρει τὸ φέσιον ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ τὸ καλλιάκιον ἔθνικὸν τῶν βουλγάρων κάλυμμα.

ΠΙΘΗΚΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ

Ἐκ τῶν περιεργότερων πραγμάτων ἐν τῇ φύσει εἰ-
ναι ὅτι τὰ μᾶλλον ἐγγύς πρὸς τὸν ἄνθρωπον ζῶα κα-

γιασίαν' ἐπομένως συνετῶς ποιῶντες κρατοῦσι τὰς γλώσσας των.»

Ἡ παροιμιώδης φρόνησις τοῦ πιθήκου φαίνεται ὁμοίως κατὰ τι κατωτέρα ἐν τῇ γῆ τοῦ λευκοῦ ἐλέφαντος. Αὐστριακὸς τις κάτοικος ἐν τῇ Αὐλῇ τοῦ Σιάμ ἀναφέρει ὅτι ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ ὁ πιθήκος γυμνάζεται νὰ ἀλιεύῃ καρκίνους διὰ τῆς οὐρᾶς του· ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ πολλακίς ἀντὶ νὰ ἀγρεύσῃ τὸν καρκίνον σύρεται ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ γίνεται βορὰ τῆς θηριώδους λείας του. Ὁ πιθήκος τοῦ Σιάμ ὡς λέγεται ζητεῖται πολὺ παρὰ τῶν ἰθαγενῶν ἐμπόρων ὡς ταμίαις

εις τὰ μαγαζιά των. Μέγισται ποσότητες κιβδηλών νομισμάτων εὐρίσκουσι κυκλοφορίαν ἐν Σιάμ, ἡ δὲ σύκολλη πρὸς διάγνωσιν αὐτῶν ὑπὸ τῶν πιθήκων τούτων εἶναι τοσαύτη ὥστε υπερβαίνει καὶ τὴν τοῦ μάλλον ἐξησκημένου ἀνθρώπου. Τὴν δοκιμὴν ταύτην ὁ ταμίης πιθήκος ποιεῖ φέτων τὸ νόμισμα ἐντὸς τοῦ στόματός· ἐὰν εἶναι γνήσιον τὸ δίδει εἰς τὸν κύριόν του ἐὰν δὲ κιβδηλὸν τὸ φέτει ἐνώπιόν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης ποιῶν μορφασμὸν δυσχερῆς κείας. Ἡ μέθοδος τῆς δοκιμῆς ταύτης θεωρεῖται ἐν τοῖς ἐμπορικοῖς κύκλοις ὡς ἀλάθητος καὶ ἐπομένως ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ παρὰ πάντων τῶν ἐνδιαφερομένων γίνεται ἀποδεκτή. Ἀλλὰ καὶ τοὶ ἀληθῆς καὶ ἀνεκτίμητος ὑπέρτης εἰς τὸν ἴδιον αὐτοῦ κύριον, φαίνεται ὅτι ὁ ἠθικός αὐτοῦ χαρακτήρ δὲν εἶναι ὅπως ἀνεπίληπτος. Τὸ φοβερὸν αὐτοῦ πάθος διὰ καρποῦς τὸν καθιστᾷ τὸν τρομὸν τῶν κηπουρῶν τοῦ Σιάμ, οἵτινες ἀδυνατοῦσι καὶ δι' αὐτῆς τῆς κτηνώδους βίας νὰ τὸν ἀπομακρύνωσιν ἐκ τῶν κήπων αὐτῶν, καὶ ἐπομένως προσφεύγουσιν εἰς ποικίλλα καὶ διάφορα στρατηγήματα· ἐν τῶν περιεργότερων εἶναι καὶ τὸ ἐξῆς. Δραστήριος καὶ ἐπιχειρηματίας πιθήκος συλλαμβάνεται καὶ ἐπιμελῶς ῥάπτεται ἐν τῷ δέρματι ἀργίας γαλῆς· μετὰ τοῦτο ἀφίεται ἐν τῷ κήπῳ ἐλεύθερος, καὶ ἀμέσως ἀναρριχᾶται ἐν τῇ ἀσυνήθει αὐτῷ δορᾷ, εἰς τοὺς κλάδους καρποφόρου δένδρου μεταξὺ τῶν γυμνῶν συναδέλφων του. Ἀμα ὡς οὗτοι ῥίψωσι τὰ ὄμματα ἐπ' αὐτοῦ καταληφθέντες ὑπὸ πανικοῦ φεύγουσι μετὰ ὀρυγμῶν καὶ οὐδέποτε ἐπανέρχονται εἰς κήπον τὸν ὁποῖον νομίζουσιν ἐπισκεπτόμενον ὑπὸ τοῦ φοβερωτέρου ἐχθροῦ τῆς φυλῆς των. Ἡ ἀγγελία αὕτη ταχέως διαδίδεται διὰ τῆς κοινωνίας τῶν πιθήκων τῆς γειτονίας, καὶ ὁ πονηρὸς κηπουρὸς ἀπαλλάττεται εἰς τὸ ἐξῆς πάσης λαφυραγωγίας.

ΔΙΗΓΗΜΑ

(ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

ΠΩΣ ΕἰΣ ΟΒΟΛΟΣ ΠΑΡΗΓΑΓΕ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΝ
ἩΤΟΙ

Η ΤΙΜΙΟΤΗΣ ΕἶΝΑΙ Η ΑΡΙΣΤΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

[Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 12].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Ἐπίσκεψις εἰς τὴν σκηνήν.

Τὸ ἔαρ ἐκεῖνο, ὡς καὶ τὰ ἄλλα, παρήλθεν. Ἡ ἐποχὴ τῆς ἐν Λονδίῳ διαμονῆς ἦτο μακροτέρα τῆς συνήθους, διότι ἡ βουλὴ εἶχε σοβαρὰ καὶ σπουδαῖα ἀντικείμενα πρὸς συζήτησιν, καὶ αἱ οἰκογένειαι ποθοῦσαι νὰ ὄσιν εἰς πῆν ἐξοχὴν ἠναγκάζοντο νὰ μένωσιν εἰς τὸ θερμὸν, κομορτώδες Λονδίον μέχρι τοῦ Αὐγούστου. Ἐν αὐταῖς ἦτο καὶ ἡ τοῦ σὶρ Τζῶν Τραλαβάυ, ὅστις ἦτον ἐνεργὸν μέλος τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἡ βουλὴ ἐτελείωσε τὰς ἐργασίας τῆς, καὶ χωρὶς ἀπωλείας χρόνου οἱ ὑψηλῆς περιοπῆς ἔφυγον ἀπὸ τῆς θερμῆς ἀτμοσφίρας ἵνα μεταβῶσι καὶ ἀπολαύσωσιν εἴτε τῆς ὄρεινῆς δροσερᾶς αὐ-

ρας τῆς Ἑλβετίας εἴτε τῶν ἀναφυκτικῶν σκιῶν τῶν ἀγγλικῶν ἐξοχικῶν ἐπαύσεων.

Οἱ ὑπρέται τοῦ σὶρ Τζῶν ἀνεχώρησαν ὡς συνήθως μίαν ἢ δύο ἡμέρας πρὸ τῆς λοιπῆς οἰκογενείας ἵνα παρασκευάσωσι τὰ πάντα διὰ τὴν ἀφιξὴν αὐτῆς. Οὐδαὶς εὐηρεστεῖτο πλεῖστον τοῦ Δικ διὰ τὴν προσδοκωμένην ἀφιξὴν τῆς οἰκογενείας. Ἠγάπα νὰ βλέπη τὰς κυρίας περιπατούσας ἢ ἰππευούσας περὶ τὰ κτήματα, καὶ νὰ ἔχη τὸ εὐμενὲς αὐτῶν μειδίωμα καὶ τὸν καθημερινὸν αὐτῶν χαιρετισμόν. Ἐπίσης ἠγάπα νὰ ἔχη τὸν ἐνθαρρυντικὸν λόγον ὃν ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ ἐδίδεν ὁ σὶρ Τζῶν ὅταν ἠρώτα τὸν Νάυλωρ καὶ τὸν διδάσκαλον περὶ αὐτοῦ, καὶ ἤκουε καλὴν περὶ αὐτοῦ ἔκθεσιν.

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν οἱ ὑπρέται ἐπρόκειτο νὰ φθάσωσιν ἡ κ. Νάυλωρ εἶπεν εἰς τὸν Δικ ὅτι εἶχε φίλον ὅστις ἤρχετο νὰ ἐπισκεφθῆ αὐτοῦς, καὶ ἐπεθύμει πολὺ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν τὸ δωμάτιόν του πρὸς καὶρόν. Ἐπρότεινε εἰς αὐτὸν ὅτι θὰ τῷ παρασκευάσῃ κλίνην εἰς τὸ δωμάτιον τῶν τέκνων τῆς πρὸς τοῦτο δὲ τὰ δύο μικρὰ ἐξέφρασαν θερμὴν ἐπιδοκιμασίαν, διότι ὁ Δικ ἦτον ὑπὲρ ποτε ἄλλοτε ὁ νῦν εὐνοούμενος αὐτῶν. Ὅταν ἤλθεν ἡ ἐσπέρα ἐφρόντισε νὰ ἦναι παρὰ τὴν θύραν, ὥστε νὰ ἦναι ὁ πρῶτος νὰ χαιρετίσῃ.

Ἡ ἄμαξα ἤλθεν ἀλλ' ἀντὶ νὰ προχωρήσῃ ἔστη πρὸ τῆς σκηνῆς. Ἡ ὄπισθεν θύρα ἠνοιχθῆ καὶ ὁ ὑπέρτης ἐδοθήθη γέροντα ἐξεληθόντα, καὶ φέροντα μακρὸν ἐπανώφοριον, καίτοι ἦτο θερμὴ ἐσπέρα, καὶ καλῶς καθαρισμένον καστόρινον πῖλον. Ἡ κ. Νάυλωρ ἐξῆλθεν ἐν σπουδῇ νὰ τὸν δεχθῆ, ἀλλὰ πρὶν ἢ δυνθῆ νὰ λαλήσῃ ὁ Δικ ἔπη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Βάλτερς.

Ὁ σὶρ Τζῶν ἐσχεδίασε τοῦτο πρὸς αἰφνιδίαν εὐχαρίστησιν τοῦ Δικ. Ἐζήτησε παρὰ τοῦ Νάυλωρ νὰ τὸν δεχθῶσιν ὡς ξένον, καὶ ὅταν εἶδεν ὅτι εὐχαρίστως θὰ ἔπραττον τοῦτο, ἐπρότεινε εἰς αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν μετὰ τῶν ὑπηρετῶν του, καὶ νὰ διαμείνῃ ὀλίγας ἐβδομάδας ὑπὸ τὴν αὐτὴν μετὰ τὸν Δικ στέγην. Ἐγίνωσκεν ὅτι εἰς ἀμφοτέρους ἡ εὐχαρίστησις θὰ ἦτο μεγάλη· παρήγγειλε δὲ τῇ κ. Νάυλωρ νὰ μὴ εἴπῃ ποῖος ἦτον ὁ ἀναμενόμενος ξένος.

Ὁ Δικ ἦτο πλεῖστον ἀλλοιωμένος τοῦ Βάλτερς. Ἐγένετο ὑψηλότερος καὶ παχύτερος, καὶ αἱ παρειαὶ του ἦσαν στρογγυλότεραι καὶ ῥοδιώτεραι ἢ ὅσον ἦσαν ὁπότεν ἔζη ἐν τῇ Αὐλῇ τοῦ Ῥόαν.

«Ἐἴσελθε τώρα κ. Βάλτερς», εἶπεν ἡ κ. Νάυλωρ, ὅταν ἡ πρώτη ἐντύπωσις καὶ οἱ χαιρετισμοὶ ἐτελείωσαν. «Ἐἴσελθε θὰ πράξωμεν τὸ κατὰ δύναμιν νὰ διατελῆς ἐν ἀναπαύσει, καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ εὖρης εὐχάριστον τὴν διαμονὴν ἐνταῦθα, καὶ δὲν θὰ ἦναι λάθος μας ἐὰν δὲν εὐχαριστήσῃς. Ὡς πρὸς τὸν Δικ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ κλείσῃ μάτι ἀποψὲ ἀπὸ τὴν χάραν του».

Ἦτον εὐχάριστος ἡ ὑποδοχὴ, καὶ ὅταν ὁ γέρον ἐπῆγεν εἰς τὴν κλίνην εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον τοῦ Δικ, γονυπετήσας ἠεὐχαρίστησε τὸν Θεὸν διὰ τὴν νέαν καὶ

ἀπροσδόκητόν ταύτην χάριν ἣτις ἐδόθη εἰς αὐτόν. Ὡς πρὸς τὸν Δικ, μακρὰν τοῦ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν πρόγνωσιν τῆς κυρίας Νάυλωρ ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ κλείσῃ τὸ μάτι του, ἦτον εἰς βαθὺν ὕπνον καθ' ἣν ὥραν οἱ δύο ἄλλοι παῖδες ἐξύπνησαν καὶ ἐπήδησαν ἐπὶ τῆς κλίνης του παίζοντες εἰς αὐτόν διάφορα παιγνίδια, ὅπως «τὸν ἐξυπνήσωσιν ὅπως διόλου», ὡς ἐλεγον.

Λίαν νύχαριστήμενος καὶ υπερήφανος ἦτον ὁ Δικ λαμβάνων τὸν γηραιὸν αὐτοῦ φίλον εἰς πλήρεις καρπῶν καὶ ἀνθέων κήπους. Τὸ θέαμα τοῦτο δὲν εἶχεν ἴδει ἔτι καὶ ὅταν ἦτον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μεγάλων κυρίων. Ὁ Δικ ἔλαβεν ἄδειαν δι' ὀλόκληρον τὴν ἐπομένην τῆς ἀφίξεως τοῦ Βάλτερς ἡμέραν, καὶ ἐκ τοῦ σχολείου καὶ ἐκ τοῦ κήπου, καὶ ὁ κ. Νάυλωρ τῷ εἶπε νὰ ὀδηγήσῃ τὸν φίλον του ὅπουδῆποτε ἤθελεν. Τοιαύτη ἄδεια τὸν ἔκαμε νὰ αἰσθανθῆ ἐν ἐκτῷ τὴν σημασίαν κυρίου τῶν κτημάτων. Εὖρε δύσκολον νὰ περιορίσῃ τὸ βῆμα του πρὸς τὸ τοῦ Βάλτερς, τοσοῦτον ἦτο πρόθυμος νὰ μεταβῆ ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλο μέρος, πάντοτε διαβεβαιῶν αὐτὸν ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐμελλε νὰ τῷ δεῖξῃ ἦτο πολὺ καλλίτερον ἐκεῖνου ὅπερ εἶχεν ἴδει. Ὁ θαυμασμὸς τοῦ Βάλτερς τὸν νύχαρίστησε λίαν, διότι ἦτον ἀπεριόριστος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ΄.

Εἰς μὴν παρήλθε, καὶ ὁ γέρον Βάλτερς ἐξηκολούθει νὰ ξενίζηται ἐν τῇ σκηνῇ. Ἐκάθητο ἐν εὐδίᾳ ὑπὸ πολύφυλλον δρῦν ἐν τῇ δενδροστοιχίᾳ, ἐνίοτε κλίνων ἐπὶ τῆς βάρδου του καὶ ἀναπαυόμενος, ἄλλοτε δὲ ἀναγινώσκων τὴν μεγάλην αὐτοῦ Ἱερὰν Γραφὴν ἀνοικτὴν ἐπὶ τῶν γονάτων του. Οὐχὶ σπανίως ὁ σὶρ Τζῶν παρετηρεῖτο καθήμενος παρ' αὐτῷ, διότι ἐτέρπετο ἐκ τῶν παρατηρήσεών του, τοσοῦτω πλήρων ἀπλῆς εὐσεβείας καὶ ταπεινότητος, καὶ ἐπομένως διδασκαλίας δι' αὐτόν. Ὁ ὑψηλῆς καταγωγῆς βαρῶνος δὲν ἐθεώρει ἑαυτὸν ὑπέρτερον τῆς διδασκαλίας τῆς ἐκ τῆς συναναστροφῆς τοῦ γηραιῦ ὀδοιπόρου, τοῦ ὁποίου ἡ διάνοια ἐφάνετο ὀριμώζουσα ταχέως διὰ τὸν κόσμον ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ ἦναι πολὺ μακρὰν ἀπ' αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ Βάλτερς ἤρχετο νὰ ὀμιλῇ σπουδαίως περὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὸ Λονδίον. Τὰ αἰσθήματα αὐτοῦ ἦσαν λεπτὰ καὶ τοὶ δὲ παρκαίνουμένοι νὰ διαμείνῃ πλεῖστον, δὲν ἤθελε νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς ἀγαθότητος τοῦ ξενίζοντος αὐτόν. Ἐλεγεν ὅτι ἐπατράπη αὐτῷ νὰ διανύσῃ ἕνα μῆνα εὐτυχίας ἐν μέσῳ τῶν ἀγροτικῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ μετὰ τοῦ προσφιλοῦς αὐτῷ παιδὸς Δικ, ἀλλὰ τώρα ἤλθεν ὁ χρόνος νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον καὶ τὰς ἀρχαίας αὐτοῦ συνθηλαίας ἐν Λονδίῳ.

«Ἴσως δὲ αἰσθάνεσθε πλεῖστον ἀνεσιν ἐκεῖ ἢ ἀλλοῦ», εἶπεν ὁ σὶρ Τζῶν μίαν πρῶτην, ὅτε ἐλάλει πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τοῦ προσφιλοῦς αὐτῷ θρανίου ὑπὸ τὴν δρῦν. «Ἐζήσατε ἐκεῖ τοσαῦτα ἔτη ὥστε ὁ ἐξοχικός οὗτος βίος σὰς φαίνεται ὀχληρὸς μετὰ τὴν μακρὰν ἔξιν ἐν τῷ ἐτέρῳ».

«Ὁχι, ἀπήντησεν οὗτος, τὸ Λονδίον θέλει φαίνεται εἰς ἐμὲ λίαν μονότονον μετὰ μῆνα τοιοῦτον οἶον διήνυσαι ἐνταῦθα ἐν τῇ συνοδείᾳ τοῦ παιδὸς μου, καὶ πάντων δεικνυόντων μοι τὴν εὐγένειαν. Θὰ ἐπιθυμήσω τὰ δένδρα καὶ τὰ ἄνθη καὶ τὰ κελαδημάτα τῶν πτηνῶν. Ὁχι, σὶρ Τζῶν, ἡ καρδιά μου θέλει νὰ ἠδυνάμην νὰ τελειώσω τὰς ἡμέρας μου ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἄλλως διέταξε, καὶ μοὶ ἔδωκε κατοικίαν τῆς ὁποίας δὲν εἶμαι ἄξιος, καίτοι αὕτη εἶναι ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους καὶ τοῦ θορύβου. Ἀλλὰ διατί λέγω ὅτι θὰ ἦμην μόνος; Μήπως δὲν θὰ ἔχω Ἐκεῖνον» — καὶ ἀπεκάλυψε τὴν κεφαλὴν, ὡς ἐσυνήθιζε, ἐπὶ τῇ ἀπαγγελίᾳ τοῦ μεγάλου ὀνόματος — «ὅστις ἀπέθανε δι' ἐμὲ, καὶ με ἀγαπᾷ, καὶ οὐδέποτε θέλει με ἐγκαταλείψει;»

Ὁ σὶρ Τζῶν ἐσιώπα· εἶτα ἐλάλησε πρὸς αὐτὸν περὶ ἀντικειμένου τοῦ ὁποῖον εἶχεν ἐν τῷ νῷ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. «Ἐχεις δίκαιον, φίλε μου», εἶπεν, «οὐδὲν μέρος δύναται νὰ ἦναι ἔρημον εἰς σέ, καὶ ὁ Θεὸς θέλει βεβαίως ἀγρυπνεῖ ἐπὶ σοῦ μέχρι τέλους. Ἀλλ' ὑπόθεσε ὅτι Ἐκεῖνος ἐδείκνυε ὅτι ἐφρόντιζε περὶ σοῦ εἰς τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ σοὶ δώσῃ κατοικίαν ἐν τῇ κώμῃ ταύτῃ, ἐνθα θὰ ἐλαμβάνετο φροντίς διὰ σέ ἐν ὑγείᾳ καὶ ἀσθενείᾳ, ἐνθα τὰς ἐπιλοίπους ἡμέρας τοῦ βίου σου θὰ διήρχετο ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἀναπαύσει, δὲν ἤθελες ἀκολουθῆσαι τὴν ἐπιθυμίαν του;»

«Βεβαίως, βεβαίως», ἀπήντησεν ὁ Βάλτερς, οὐδὲ ὅπως κατανοῶν τὸν σκοπὸν τῆς παρατηρήσεώς του. «Ἀλλ' ἀφοῦ τοιαύτη δὲν ὑπῆρξεν ἡ θέλησις Αὐτοῦ, εὐχαριστῶ Αὐτὸν εὐγνωμόνως διὰ τὸ μικρὸν μου δωμάτιον ἐν τῇ πόλει.»

«Ἡρόσεξε νῦν εἰς ἐμὲ, φίλε μου», εἶπεν ὁ βαρῶνος. «Μοὶ φαίνεται ὅτι ὡς ἤλθεν εἰς τὴν καρδίαν μου νὰ λάβω τὸν Δικ ἐκ τῶν σκηνῶν τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ πειρασμοῦ εἰς τοὺς ὁποίους ἦτον ἐκτεθειμένος ἐν τῇ Αὐλῇ τοῦ Ῥόαν, οὕτω νῦν δίδεται εἰς ἐμὲ ἡ περίστασις νὰ λάβω τὸ πρόνομιον νὰ καταστήσω τὰ τελευταῖα σου ἔτη ἀνετώτερα ἢ ὅσον ἦσαν ἐν τῇ κατοικίᾳ σου ἐν τῇ πόλει. Ἡ πρότασις ἦν ἐπιθυμῶ νὰ σοὶ κάμω εἶναι ἡ ἐξῆς: Ἐχω οἰκίαν ἐν τῷ χωρίῳ τὴν ὁποίαν ἔδωκα διὰ βίου εἰς πιστὴν ἀρχαίαν ὑπέρτριαν, ἣτις κατοικεῖ ἐν αὐτῇ μετὰ τῆς ἀνεψιάς τῆς. Εἶναι μεγαλύτερα ἢ ὅσον ἀναγκαῖοι εἰς αὐτὴν, λέγει δὲ ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξοικονομήσῃ τὴν μικρὰν αἰθουσαν καὶ τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου, καὶ ὅτι θὰ ἔχαιρε πολὺ νὰ σέ ἔχη ὡς ἐνοικον, αὕτη δὲ καὶ ἡ ἀνεψιά τῆς θὰ κατέβαλλον πᾶσαν προσπάθειαν νὰ σέ περιποιηθῶσιν. Ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ ἀποζημιώσω πᾶν ὅτι χρειασθῆ διὰ σέ, ὥστε δὲν ἔχεις ἄλλο ἢ νὰ ἐπανεέλθῃς εἰς τὸ Λονδίον νὰ λάβῃς τὰ πράγματά σου, νὰ ἀποχαιρετήσῃς τὴν ἐνεστῶσαν οἰκοδόσποιάν σου, καὶ νὰ ἐπανεέλθῃς εἰς τὴν νέαν ἐξοχικὴν κατοικίαν σου, ἐνθα δύνασαι νὰ ἴδῃς τὸν Δικ καθεκάστην».

Ὁ Βάλτερς ἐσιώπα. Δὲν ἠδύνατο νὰ λαλήσῃ ἡ ἔρημος καρδιά τοῦ γέροντος ἐσκήρτησεν ἐπὶ τῷ λογισμῷ ὅτι θὰ ἔξει πλησίον τοῦ παιδὸς τῆς ἀγάπης του.

Ἐπὶ τέλους ἠγάθη, καὶ μετὰ φωνῆς τρεμούσης ἐκ συγκινήσεως, εἶπεν—

«Σὰς εὐχαριστῶ, σὶρ Γζών. Παρὰ πολὺ μεγάλη εὐτυχία μοὶ φαίνεται δι' ἐμέ. Ἄλλ' ὀλόκληρος ὁ βίος μου ἦτο πλήρης οἰκτιρῶν, καὶ οὗτος εἶναι ὁ ἐπιπέτων τὴν κορωνίδα. Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σκεσθῶ; Εἶμαι παρὰ πολὺ γέρον διὰ νὰ δυνθῶ ν' ἀποφασίσω ἀμέσως. Ὅταν μείνω μόνος ἐπ' ὀλίγον θὰ δύναιμι νὰ σὰς ἀπαντήσω καλλίτερον.»

«Λάβετε ὅσον καιρὸν θέλετε νὰ μοὶ ἀπαντήσετε», εἶπεν ὁ σὶρ Γζών—«δὲν ὑπάρχει καμμία βία.» Εἶτα χαιρετίζων αὐτὸν, ἀπῆλθε, διότι εἶδεν ὅτι ὁ Βάλτερς εἶχε πολὺ παραχθῆ. Καὶ ὅμως ἐγίνωσκεν ὅτι καίτοι τὸν ἀφῆκεν, δὲν θὰ ἦτο μόνος, ἀλλ' ὅτι θὰ εἰδέη τὴν συμβουλήν καὶ ὁδηγίαν Ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἐπὶ τοσούτον χρόνον εἶχε καταστήσῃ τὸν προσφιλέστατον αὐτοῦ φίλον. (ἀκολουθεῖ).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Linguaglossa 4 Ἰουνίου 1879.

Ἀπέχομεν 200 μέτρα ἀπὸ τὴν λάβαν. Εἶμεθα αὐτόπται τοῦ ὕψηλοῦ καὶ τρομακτικοῦ θεάματος ὅπερ μᾶς προσφέρει ἡ πυρίπνοος Αἴτην. Ἡ ἔκρηξις ἐξακολουθεῖ ταχέως ἐπιφέρουσα ζημίας ἀκαταλόγιστους. Ἡ λάβα ἀπειλεῖ διάφορα χωρίδια. Ὁ πύρινος οὗτος ποταμὸς ἔχει μέγιστον πλάτος ἐνὸς χιλιομέτρου, καὶ ἀρκετῶν χιλιομέτρων μῆκος. Ἀπειρον πλῆθος περιέργων πανταχόθεν ἐσυσσωρεύθη. Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις τὴν σπαραχθικὰρδιον ἀπελπισίαν τῶν ἀθλίων κατοίκων.

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΔΑΦΝΟΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

* * Κατὰ τὴν «Ἐπίσημον Ἐφημερίδα» τῆς Γαλλίας ἀπὸ τῆς 1 Ἰαν. μέχρι 31 Μαΐου 1879 τὰ εἰσαχθέντα ἐμπορεύματα εἰς Γαλλίαν ἀνῆλθον εἰς τὴν ἀξίαν 1,831,863,000 φρ. τὰ δὲ ἐξαχθέντα εἰς 1,264,311,000 φρ.

* * Ἡ τριχίνωτις ἦτις μαστίζει τοὺς χοίρους εἶναι φοβερὰ νόσος. Ἐπὶ ἐκτάσεως ἐνὸς δακτύλου χοιροῦ κρέατος 13,000 ἐντομα εὐρίσκονται. Ἡ τριχίνη ὅταν εἰσέλθῃ εἰς τὸν στόμαχον διαβιθρῶσκει τοὺς ἰστούς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος προξενούσα ἀφρευκτον θάνατον.

* * Ὁ ἀρτίως ἐν Φιλαδελφίᾳ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἀποβιώσας Ἀζα Πάκερ κατέλιπε 2 1/2 ἑκατ. φρ. πρὸς ἴδρυσιν μεγάλης βιβλιοθήκης. Ἡ περιουσία του ἀνῆλθεν εἰς 80 ἑκατ. φρ. Ἐν ἡλικίᾳ 17 ἐτῶν ἦτο λεμβούχος.

* * Ὑπολογίζεται ὅτι 160,000,000 ἀντιτύπων τῶν Ἱερῶν Γραφῶν ἐτυπώθησαν καὶ ἐκυκλοφόρησαν ἐν τῇ παρούσῃ ἑκατονταετηρίδι. Ἡ ἀμερικανικὴ Βιβλικὴ Ἐταιρία ἐτύπωσε 35,000,000 ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου, καὶ ἡ βρετανικὴ ἔταιρία 82,000,000.

* * Τοῦ Τέννισον τὸ νεώτατον ποίημα «Ἡ ὑπεράσπισις τοῦ Lucknow», ὅπερ ἀριθμεῖ μόνον ἑκατὸν εἰκοσι ἐπτὰ στίχους, ἐπωλήθη ἀντὶ 7500 φρ. ἦτοι ἀνὰ 60 φρ. τὸν στίχον.

* * Κατὰ τὸν «Χρόνον» τοῦ Τοκιο ἡ Ἰαπωνικὴ Κυβέρνησις προσδιώρισε τὸ ποσὸν 400,000 δολλάρων πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ στρατηγοῦ Γράντ.

* * Ἰατρικὸν συνέδριον ἐν Στρασβούργῳ ἐθεσβαίωσεν ὅτι ἐξ 66 αἰφνηδίων θανάτων οἵτινες ἐγένοντο τὸ ἀντικείμενον πλήρους ἐρεύνης μόνον δύο εὐρέθησαν συμβάντες ἐκ νοση-

μάτων τῆς καρδίας, ἐννέα ἐξ ἀποπληξίας καὶ τεσσαράκοντα ἐξ ἐκ πνευμονίας.

ΦΥΣΑ ΒΟΡΓΙΑ ΜΟΥ

Ἔσμα δημοδες.

Φύσα Βοργιά μου φύσησε, νὰ πάρουν τὰ πανιά μου, φύσα Βοργιά μ' καὶ μάτωσαν, τὰ χέρια σ'τὰ κουπιά μου. Ἐὰ δάκτυλά μ' ἀνάψανε, ἀνάψαν κ' οἱ σκαρμῶί μου, φύσα Βοργιά μ' καὶ ἀπόστασα, ἐσβέσθηκ' ἡ πνοή μου.

Ἐφρούγησαν τὰ χεῖλη μου, ἄλλο νερὸ δὲν ἔχω, με' θάλασσα τὰ βρέχω, κ' ἡ ἄρμη ναι πιερά. Πέλαγος χωρὶς κύματα ποῦ νὰ κτυποῦν σ'τὴν ἄκρη, εἶναι δυὸ μάτια γαλανὰ, ὅπου διψοῦν γιὰ δάκρυ.

Εἶναι καρδιά δίχως παλμούς, εἶν' ἄρρωστη ἐλπίδα, βραδιά χωρὶς ξημέρωμα, χωρὶς δροσιάς βανίδα. Ἀγάπη χωρὶς ὄνειρα, ὁ Πίνδος χωρὶς χιόνι, χωρὶς λαλιὰ τ' ἀηδόνι, ποῦλι χωρὶς φωλιά.

Φύσα Βοργιά μου φύσησε, καὶ δὲν θὰ τὴν προφθάσω, μοῦ εἶπαν πῶς εἶν' ἄρρωστη. φοβοῦμαι μὴ τὴν χάσω. Ἐχάθη ἕνα σύννεφον ἐχάθη, ἕνα κύμα, γιὰ μιὰ καρδιά π' ἀγάπησα, ἔγινε ὁ κόσμος μνήμα;

Βουὰ δὲν ἀνασένετε, λαγκάδιά μου βουὰ μου, σπλαγγνίσου με Βοργιά μου, πατέρα μου Βοργιά. Ἐχθές σὰ με συνώδευσε, Βοργιά σ'τὸ περιγιάλι, ἡ μάνη μου μ' ἀγκάλιασε, μοῦ σφίξε τὸ κεφάλι.

Γλυκὰ γλυκὰ μ' ἐφίλησε, μοῦ ἔδωσε τὴν εὐχή της, καὶ μοῦ πε ν' ἄρω γρήγορα γιὰτ' εἶναι μοναχὴ της. Βοργιά, Βοργιά σπλαγγνίσου με, ἡ μάνη μου προσμένει, ἂν δὲν με ἰδῇ πεθίνει, ἡ μαύρη ναι γρηά.

Λύσις Αἰνίγματος Δ'

Πάργα—Πράγα

Ἐλυσαν δ' αὐτὸ οἱ κκ. Κωνστ. Γ. Χρηστοφῆς, Θεοφ. Μαρκοπουλιώτης, Ἀγγελικὴ Μοροζίνη (Ἀθηνῶν), Ν. Κουτσογιαννόπουλος (Θεσσαλονίκης), Ι. Κ. Γζάβας (Ἰδρας), Κ. Β. Τοπάλης (Κερκύρας), Παναγ. Π. Ζαγκλῆς καὶ Χρ. Κουσογιάννης (Ἀλεξανδρείας).

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Ἡ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ καὶ ἡ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ τοῦ 1878 ἐν Μακεδονίᾳ Ἠπειρῶ καὶ Θεσσαλίᾳ μετὰ εἰκονογραφίῶν, ὑπὸ ΜΙΑΤΙΑΔΟΥ Δ. ΣΕΪΖΑΝΗ. Ἐν Ἀθήναις. Τύποις ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ.

Εὐρίσκεται καὶ πωλεῖται ἐν τῷ Τυπογραφείῳ τῆς

ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ

ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ «Πετρουπόλεως» καὶ ἐν τῷ Πιλοπωλείῳ κ. Μ. Καταμπαλι. — Τὸ ὅλον Σύγγραμμα ἀποτελεῖ 27 περιέπου τυπογραφικὰ φύλλα εἰς ἐκλεκτὸν χάρτην καὶ τιμᾶται Δρ. νέας 5.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ τοῦ ἐν Χανίοις τῆς Κρήτης Ἑλληνικοῦ Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου, «Μίνως». — Ἐν Χανίοις ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κρήτη» 1879. Σκοπὸς τοῦ συλλόγου τούτου ἐστὶν ἡ διάδοσις καὶ ἡ καλλιέργεια τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ καθ' ἀπάσας τοῦ λαοῦ τὰς τάξεις.